

Lòng Người Là Giấy...

Khuyết danh

Chuyện xưa kể rằng, một đạo sĩ nổi tiếng vì có thần thông, trong một lần ngao du sơn thủy, thấy một phụ nữ quỳ bên một ngôi mộ mới, vừa khóc vừa quạ. Lấy làm lạ, đạo sĩ đến hỏi sự tình mới hay rằng người dưới mộ là người chồng vừa khuất của thiếu phụ, trước khi chết đã trăng trối lại rằng phải chờ đến khi mộ khô thì người vợ trẻ mới được tái giá. Vì người thiếu phụ nóng lòng muốn tái giá nên mới quạ cho mộ nhanh khô. Vị đạo sĩ động lòng muốn giúp cho thiếu phụ, hoá phép ngôi mộ thoát cái đã khô và người thiếu phụ sung sướng liền cảm ơn

đạo sĩ rồi gấp rút về nhà nơi người tình mới của mình đang đợi chờ.

Đạo sĩ về nhà, đem chuyện kể với vợ. Bà vợ đạo sĩ chê cười người đàn bà kia bạc tình. Một thời gian sau đó bỗng dưng đạo sĩ mắc bạo bệnh và tạ thế. Trước khi nhắm mắt Đạo sĩ trăng trối với vợ rằng hãy giữ quan tài đủ bảy-bảy-bốn-chín ngày rồi mới được an táng. Người vợ khóc văng lòi.

Một hôm có một người xưng là học trò của đạo sĩ đến xin ở chịu tang Thầy. Thấy người học trò khôi ngô tuấn tú, người vợ phải lòng anh chàng trai trẻ và mới chỉ ba ngày sau đã ăn nằm với anh ta. Bảy ngày sau, người học trò lăn ra ốm, bệnh ngày một nặng. Anh học trò nói với vợ đạo sĩ rằng anh ta mắc bạo bệnh, chỉ có ăn óc người mới khỏi.

Người vợ liền bật nắp quan tài lấy vò định đập đầu xác chết của chồng để lấy óc cho nhân tình ăn. Nào ngờ, vừa bật nắp quan tài thì vị đạo sĩ chồm dậy và đồng thời chàng trai trẻ đã biến mất. Người vợ xấu hổ quá, mới tự tử mà chết. Mới hay đó là do phép thần thông của Đạo Sĩ tạo nên, đạo sĩ đã phân thân thành hai người để thử lòng người vợ. Đạo sĩ đó chính là Trang Tử, một hiền triết của phương Đông. Câu chuyện “vợ thầy Trang Tử” lưu truyền gần hai nghìn năm để chê cười

cái gọi là “lòng dạ đàn bà”.

Ngày nay, lại có chuyện anh chàng kia sau khi có hai con trai mới giấu vợ đi bác sĩ cột đường dẫn tinh. Người vợ thì lại muốn sinh thêm con cho vui cửa vui nhà nên “tích cực” mãi mà không thấy “kết quả”. Người chồng vẫn giấu vợ, anh vẫn hăng hái “đáp ứng đòi hỏi” của vợ mình. Thế rồi một hôm người vợ vui mừng thông báo “kết quả tốt đẹp”, cô nói cô đã có thai ba tháng. Tuy bị choáng váng mặt mày nhưng người chồng vẫn cố giấu với định sẽ đi ti người bác sĩ để “kiểm tra”. Kết quả là anh là không thể còn có con, cuộc giải phẫu đã thành công tốt đẹp. Ấy, cái câu chuyện thời nay cũng nói lên lòng dạ con người...

Lại có người vợ lấy địa chỉ email giả để chat và “thử lòng” người chồng mà mình hết mực thương yêu. Để đến khi anh ta khám phá ra và nghĩ rằng người vợ thiếu tin tưởng tình mình. Có người lại lấy bạn gái của mình để thử chồng, và rước đau khổ vào mình khi người chồng tặng tịu với người bạn của mình.

Còn bao nhiêu câu chuyện trớ trêu nữa mới đủ để chúng ta hiểu rằng lòng người ta là giấy chứ đâu phải vàng...? Vì là giấy, mà sao ta cứ nghĩ là vàng để đem thử lửa? Đến lúc cháy mất rồi lại than lòng dạ bạc đen? Sao ta không hiểu rằng bởi là giấy nên chúng ta phải nâng niu, giữ gìn cho nhau để tránh khỏi nắng mưa của cuộc đời? Sao ta không hiểu rằng, bởi là giấy nên đẹp xấu là do ta vẽ nên, tốt lành là do ta viết nên, mà thù hận cũng là ta đặt bút. Sao ta không viết lời hay, vẽ lấy bức tranh yên bình để xây dựng gìn giữ cái hạnh phúc gia đình mong manh?

Tôi không cho cách làm thử lòng người vợ của thầy Trang Tử là hay. Tôi chẳng cho việc làm của người đàn ông buộc ống dẫn tinh kia là phải. Tôi cũng chẳng ủng hộ việc thử lòng của các chị thời nay bằng email và chat. Thời gian thì trôi đi, nhưng lòng người thì vẫn là giấy. Đá cũng mòn, vàng cũng phai, huống hồ là giấy... Cũng là người, sao lúc nhân từ đáng yêu, lúc cay nghiệt? Ấy bởi ai cũng có hai mặt tốt xấu trắng đen lẫn lộn. Ai ơi, nếu còn thương nhau, chớ có thử lòng nhau. Và hãy hiểu, tình con người là giấy.